

Адвентистський ВІСНИК

№ 3 (333)
березень 2018

Бог є любов

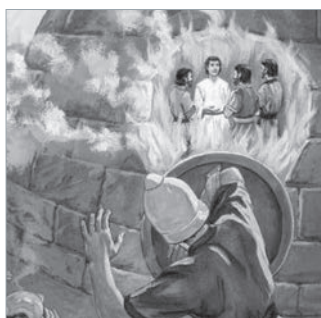
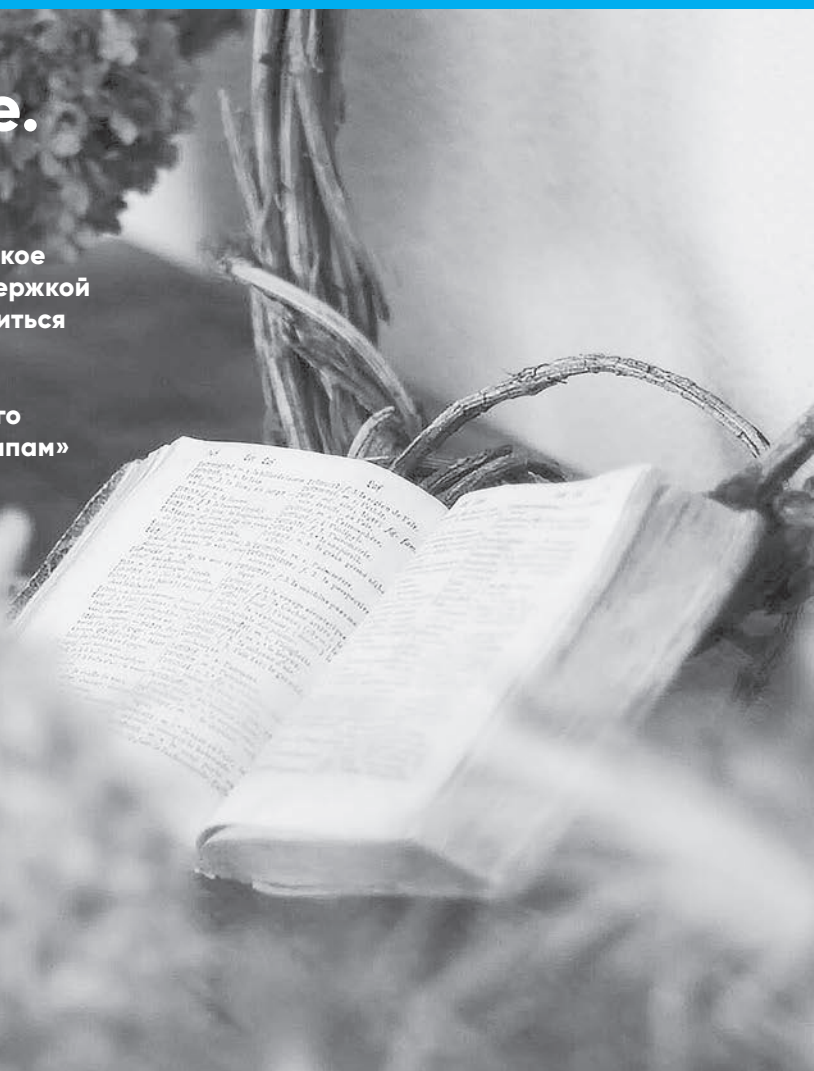
Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви христиан адвентистів сьомого дня в Україні

Бог в моем доме. Для чего?

В грядущих испытаниях для народа Божьего глубокое знание Слова Божьего будет самой большой поддержкой и подкреплением. «Христианам необходимо готовиться к тому, что вскоре самым неожиданным образом произойдет с миром, и это приготовление должно заключаться в тщательном изучении Слова Божьего и в упорном стремлении жить согласно Его принципам» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 626).

Настало время, когда народ Божий как никогда должен обратиться к Священному Писанию и сделать своим упованием его драгоценные обетования.

Не слід
боятися печі

4

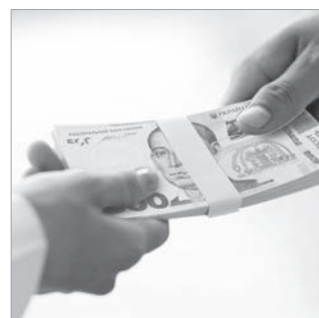
Решаючий
момент

6

Побійтеся
Бога

7

Разумный
долг

14

Бог в моем доме. Для чего?

Библия есть сегодня в каждом доме, а ведь Библия – это живое Слово Бога. Если мы изучаем Священное Писание и следуем его заветам, то Сам Бог поселяется в доме и влияет на нашу жизнь. Для чего нужно, чтобы Бог поселился в моем доме? Ответ будем искать во 2-й книге Царств 6:1-12.

Ковчег Завета – святыня Господня

После того как народ израильский поселился в Земле обетованной, ковчег, ранее находившийся в скинии, несколько раз менял место пребывания. В течение долгих лет ковчег Божий оставался в Кириаф-Иариме.

Саул во время своего правления не проявлял интереса к ковчегу Завета. Давид же всегда действовал согласно советам священников и пророков и относился к ковчегу с величайшим благоговением. Когда власть Давида укрепились и враги больше не нападали на его землю, он решил осуществить свое заветное желание: перенести ковчег в Иерусалим, чтобы сделать столицу еще и религиозным центром. Перенесение ковчега должно было стать важным политическим событием, придав Иерусалиму особый статус в глазах израильтян, что способствовало бы объединению нации.

Что же представлял собой ковчег Завета, который так почитали? Ковчег, евр. *арон*, – это ящик, сделанный руками человеческими по чертежам Божьим из драгоценного дерева ситтим и обложенный золотом. Его украшали фигуры двух херувимов, стоящих друг против друга над крышкой ковчега, взгляды их были направлены вниз, на крышку. Помещался ковчег за второй завесой скинии – Святого Святых. Лишь раз в году первосвященник мог войти за завесу, чтобы покропить золотую крышку кровью козла, закланного за грех народа. Жертвенное животное указывало на грядущую истинную Жертву, которая будет принесена за грехи всего человечества. Кровь козла символизировала кровь Иисуса Христа, пролитую на Голгофе.

В ковчеге лежали две скрижали с начертанным на них Законом Божьим. Когда Бог приходил к Своему народу, над крышкой ковчега появлялось облако. Ковчег был зримым знаком божественного присутствия. В Книге Чисел описаны строгие правила по хранению, перемещению и участию ковчега в свя-

щеннодействиях. За транспортировку и хранение святыни отвечали левиты из рода Каафа. Носить ковчег следовало на плечах, используя специальные шесты. Две повозки и четырех волов получили сыны Гирсоновы, четыре повозки и восемь волов – сыны Мерарины, по роду служб их, под надзор Ифамара, сына Аарона, священника. А сынам Каафовым повозок и волов не полагалось, потому что «на плечах они должны носить». Отверстия для шестов располагались снизу, и когда ковчег несли, он возвышался над головами людей, как Бог над Своим народом.

«Вопрос Давида: «Как войти ко мне ковчегу Господню?» – не риторический! Царь понимал, какую огромную ответственность налагает на человека присутствие Бога в доме!»

Ковчег всегда несли впереди, признавая право Бога быть во главе Своего народа (см. Ис. Нав. 3:14). Лишь в исключительных случаях священникам предписывалось идти перед ковчегом и трубить в трубы. Все это свидетельствует о благоговении и глубочайшем смирении, которое люди должны были испытывать, общаясь со Святым Богом. Перед путешествием ковчег укрывали покрывалами, так как непосвященный, взглянув на него, мог умереть. Служители перед перемещением ковчега проходили специальный обряд очищения.

Проклятие дома Аминадава

Как было выполнено поручение Давида о доставке ковчега в Иерусалим? Ковчег, вопреки Божьему повелению, поставили на колесницу. Не нашлось ни одного священника, кто остановил бы святотатство.

Дом Аминадава, в котором хранился ковчег, стоял на холме. Это значит, что перевозка ковчега по крутому склону была связана с опасностью его уронить. Однако и это обстоятельство не остановило людей. Управлять колесницей поручили Озе и Ахио, сыновьям Аминадава. Глава семейства и его старший сын, Елеазар, на которого была возложена священная обязанность заботиться о ковчеге, к этому времени уже умерли. Теперь эта обязанность перешла к младшим детям – Озе и Ахио. Но одно дело – хранить, другое – переносить. Оза и Ахио не принадлежали к роду Каафа и не имели на это права (1 Пар. 15:13).

Еще одно нарушение: Ахио шел перед ковчегом, что категорически запрещалось. И вот печальный итог путешествия: «Когда дошли до гумна Нахонова, Оза простер руку свою к ковчегу Божию и взялся за него; ибо воли наклонили его. Но Господь прогневался на Озу; и поразило его Бог там же за дерзновение, и умер он там, у ковчега Божия» (2 Цар. 6:6-7). Самый опасный участок им удалось проехать благополучно. Ничто, казалось, не предвещало беды. Но смерть Озы пришла неожиданно и подействовала отрезвляюще на всех участников торжественной церемонии, в том числе и на Давида. Если люди игнорируют Божью волю относительно обращения со святынями, трагедии не избежать.

Автор подчеркивает, что Оза знал правила перемещения ковчега, но пренебрег ими, за что и пострадал. «Таким образом, смерть одного человека могла привести к покаянию народ и предотвратить гибель многих тысяч» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 706).

Благословение дома Аведдара

Давид остро переживал свою вину и велел отвезти ковчег в дом Аведдара

Гефянина (2 Цар. 6:11). За что Бог благословил дом Аведдара? История не открывает подробностей, но этот человек угодил Богу.

Аведдар был родом из филистимского города Геф. Предполагают, что Аведдар Гефянин принадлежал к числу филистимлян, составляющих личную охрану царя Давида с тех пор, как во время скитаний Давида гефяне явили ему свою преданность (1 Цар. 27). Скорее всего, Аведдар принял иудейскую веру, а Давид настолько доверял ему, что предложил временно присмотреть за ковчегом.

Вопрос Давида: «Как войти ко мне ковчегу Господню?» – не риторический! Царь понимал, какую огромную ответственность налагает на человека присутствие Бога в доме! Ковчег принес горе в дом Аминадава. И благословение дому Аведдара.

Спустя три месяца Давид решил, что его сердце и его дом готовы принять ковчег Завета для благословения. Теперь царь тщательно исполняет требования Бога, переноса ковчег в Иерусалим (1 Пар. 15:12-16).

Библия – ковчег Завета

Священное Писание – это хранилище скрижалей Закона Божьего. Через него Бог являет Себя нам и открывает Свою волю точно так же, как в древние времена в Своем святилище.

Бог в вашем доме! Мы иногда удивляемся тому, что боль, переживания и беды подстерегают нас, казалось бы, на ровном месте. История ковчег может хотя бы отчасти прояснить ситуацию.

Предлагаю вам несколько советов, чтобы Библия приносила в ваш дом благословение:

1 «И пошел Давид и весь Израиль в Кириаф-Иарим, что в Иудее, чтобы перенести оттуда ковчег Бога, Господа, сидящего на херувимах, на котором нарицается имя Его» (1 Пар. 13:6). Название «Кириаф-Иарим» переводится как «город в лесной чаще». Вынесите Библию из «лесной чащи» другой литературы, позвольте ей занять особенное место в вашем доме.

2 «И сказал Господь Аарону: ты и сыны твои и дом отца твоего с тобою понесете на себе грех за небрежность во святилище» (Числ. 18:1). Относитесь к Священному Писанию с благоговением, содержите в чистоте, не используйте в качестве подставки, не бросайте, не ведите себя с Библией небрежно.

3 «Не было в ковчеге ничего, кроме двух скрижалей, которые положил Моисей на Хориве, когда Господь заключил завет с сынами Израилевыми, по исходе их из Египта» (2 Пар. 5:10). Слово Божье необходимо глубоко изучать, чтобы в точности

исполнить волю Господню. В этом гарантия нашей безопасности.

Знание Слова Божьего

В XVII веке Шотландия переживала религиозные гонения. В Эдинбурге одного человека приговорили к казни за измену традиционной церкви и подвели к виселице.

– Есть ли у вас последнее желание? – спросили у него.

– Да, – ответил осужденный. –

Прежде чем я умру, я хочу помолиться и спеть.

– Хорошо, начинайте.

Божий человек долго и искренно молился, а затем запел. Своей последней песней он избрал самый длинный 118-й псалом. Он еще не окончил петь, как прискакал всадник с вестью

«Бог в вашем доме! Мы иногда удивляемся тому, что боль, переживания и беды подстерегают нас, казалось бы, на ровном месте. История ковчег может хотя бы отчасти прояснить ситуацию.»

о помиловании. Жизнь осужденного была спасена. Если бы осужденный не знал наизусть этот псалом, то в тот день он бы умер. Знание Слова Божьего спасло ему жизнь!

В грядущих испытаниях для народа Божьего глубокое знание Слова Божьего будет самой большой поддержкой и подкреплением. «Христианам необходимо готовиться к тому, что вскоре самым неожиданным образом произойдет с миром, и это приготовление должно заключаться в тщательном изучении Слова Божьего и в упорном стремлении жить согласно Его принципам» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 626).

Настало время, когда народ Божий как никогда должен обратиться к Священному Писанию и сделать своим упованием его драгоценные обетования.

Николай Семьин

Жодна людина не живе тільки для себе

Вплив людини, котра чинить зло, більшою або меншою мірою, поширюється на інших. Жодна людина не живе тільки для себе. Ніхто не загине сам по собі у своєму беззаконні. Життя кожної людини є або світлом, що осяває і підбадьорює інших, або згубною темрявою, що несе відчай і загибель. Своім прикладом ми або провадимо ближніх дорогою щастя і безсмертя, або ж штовхаємо їх донизу, – до страждань і вічної смерті. Зміцнюючи в людях бажання грішити або спонукаючи їх до цього своїми вчинками, ми стаємо співучасниками їхніх гріхів.

Е. Уайт. Пророки і цари, с. 94

Навернися до Мене

Можливо, і ти, шановний читачу, обрав власну дорогу? Чи далеко відійшов ти від Бога? Чи не виявив ти, що плоди беззаконня, якими мріяв насолоджуватися, перетворюються на попіл у твоїх вустах? І нині, коли твої життєві плани зруйновані, а надія згасла, чи не почуваєшся самотнім і залишеним? Голос, який так часто промовляв до твого серця і до якого ти не бажав дослухатися, знову промовляє прості слова: «Навернися до Мене, бо Я викупив тебе!» Не слухай нашіптувань ворога, який говорить: «Перш ніж прийти до Бога, ти повинен стати кращим». Якщо ти чекатимеш такої хвилини, то ніколи не прийдеш до Нього.

Е. Уайт. Пророки і цари, с. 320

Не слід боятися ВОГНЯНОЇ ПЕЧІ

Дан. 3:1-30

Як ви вважаєте, де краще бути – у палаючій печі чи поза нею? Пересічна людина, напевно, обере для себе безпечніше місце, ніж палаюча піч. І це нормально прагнути стабільності та спокою. Та незважаючи на те, якими є наші стосунки з Богом, часто в нашому житті ми стикаємося з безліччю викликів, запитань та несправедливості. І це трапляється незалежно від того, вірні ми Богові чи ні, близьке наше спілкування із Христом чи дало тріщину.

Важливо пам'ятати, що наші проблеми не можна в обов'язковому порядку вважати індикатором нашого духовного життя. Не думайте, що всі випробування – це показник Божого гніву чи розчарування нашою поведінкою. Інколи Небесний Отець допускає, щоб насувалися хмари, аби зробити неймовірне чудо й у ті темні дні Його сила проявилася яскравим сонячним променем.

Нелегкі часи Господь також допускає для того, щоб змінити нас самих, аби ми успадкували вічність, а не просто прожили декілька десятків років безхмарного життя на Землі. На сторінках Біблії ми знаходимо підтвердження того, що виклики чи проблеми в нашому житті мають свою небесну ціль. Більшість біблійних героїв мала пройти нелегкий шлях, щоб виконати Боже доручення. Ми можемо згадати Ноя, якому треба було побудувати ковчег, терпіти глузування людей, але продовжувати виконувати, здавалося, безглузду місію, доручену йому Богом. Нелегко було і Даниїлу, який, залишаючись вірним Творцю в молитві, опинився в ямі з левами. Згодом такого самого випробування зазнали і його друзі, які опинилися у вогняній печі за непослух наказові царя поклонитися золотому бовванові (Дан. 3:4-6).

Залишаючись вірними Богові, Шадрох, Мешах та Авед-Него були засуджені та підлягали жорстокому покаранню. Про що вони думали, коли для них готували в сім разів більше розігріту піч? Як часто ми не розуміємо задуму Бога! Як часто неможливо логічно пояснити те, що відбувається навколо! Єдине запитання, яке хвилює: «За що, Боже?». Однак це не те запитання, яке треба ставити Богові. Слід запитати: «Чому, Боже? Навіщо? Для якої мети?». Проте і на нього Шадрох, Мешах та Авед-Него не отримали відповіді, чекаючи страти. Вони покійно чекали, поки підготують піч, їхнє випробування. Палаюча піч – це було не те місце, де б вони бажали опинитися.

Ми часто просимо в Бога забрати наші переживання, вирішити наші проблеми, бо Він це може зробити за одну мить, адже лише одним Своїм словом створив світ. Під час таких переживань ми найбільше бажаємо, щоб Бог перемістив нас в інші обставини, змінив реальність, пришвидшив час. Однак у Нього інші плани й бачення того, де ми маємо бути і в яких обставинах знаходитися. Найкраще місце для людини – не вдома, не серед друзів, не на природі, не на безлюдному острові, а там, де Бог нас Сам поміщає, де Він запрошує нас перебувати. Найбезпечніше для нас те місце, де Господь перебуватиме з нами, а ми з Ним. Саме таким місцем для Шадрох, Мешах та Авед-Него у тій ситуації була палаюча піч. І Бог мав намір помістити їх у неї не для того, щоб вогонь нещадно спалив їхні тіла, а для того, щоб засвідчити іншим про Себе і щоб той вогонь став великим благословенням і для них, щоб він ще більше зміцнив їх та їхні характери.

«У Бога. Свої плани й бачення того, де ми маємо бути і в яких обставинах знаходитися.»

Перебуваючи в тому полум'ї, троє друзів отримали глибокі уроки для себе, які підкріпляли їх у майбутньому, допомагали бачити більше, ніж здатне побачити людське око. З вогняної печі, у якій перебували юнаки, можна винести 10 уроків.

1 Бог чує нас навіть тоді, коли здається, що Він зовсім не слухає.

«Де Ти, Господи?!» – могли думати друзі, коли їх зв'язували, щоб укинути в піч. Проте через мить ці герої розуміли, що Отець добре чує. Він ніколи не буває занадто далеко чи надто зайнятий, щоб не почути нас.

2 Бог завжди все контролює, навіть коли здається, що все давно вийшло з-під Його контролю.

Господні сила та велич – надзвичайні. Природні стихії слухаються Його голосу, бо це голос Творця. Тому Він Той, Хто розділяє море, Хто стримує вогонь так, що навіть не відчувався запах диму на одязі Шадрох, Мешах та Авед-Него.

3 Бог завжди діє вчасно, навіть коли здається, що Він запізнився.

Людське розуміння часу відрізняється від Божого. Господь не обмежений часом. Він існував до початку часу. Ной мав будувати ковчег 120 років! Сьогодні мало хто з людей так довго живе. Проте для людей того часу це не була навіть половина їхнього життя. Чи міг Бог урятувати юнаків до того, як вони потрапили в піч? Безумовно! Однак Господь запланував, щоб вони побували в печі. Це було потрібно і юнакам, і всім свідкам тієї події.

4 Бог використовує інколи незвичайні методи, щоб показати Свою велич і могутність.

Інколи ми маємо точний план того, як Богові слід діяти. Стикаючись з проблемами, переживаннями й бідами, ми швидко придумуємо вирішення, а потім пропонуємо його Богові з проханням просто погодитися і слідувати нашому плану. Незважаючи на те, що Господь помістив юнаків у палаючу піч (а це вже здавалося несправедливістю), Він створив усередині печі такі умови, які були безпечними для них. Його методи нестандартні! Не слід обмежувати Бога Своєю логікою.

5 Бог завжди діє, хоч інколи здається, що Він ігнорує все, що відбувається у вашому житті.

Чи думав Ілля, що Бог залишив його, коли йому довелося втікати до пустелі? Чи міг Йосип вважати, що Господь забув про нього, коли сидів у в'язниці?

Чи могли троє юнаків опустити руки, коли зрозуміли, що Бог не врятує їх від цього випробування? Звичайно! Дуже часто так робимо й ми. Коли Бог не чинить згідно з нашим логічним планом, ми опускаємо руки, вважаючи, що Йому байдуже, адже Він мовчить тоді, коли найбільше хотілося б Його почути. Проте це не так. Господь ніколи не стоїть осторонь, Він часто діє саме через Своє мовчання.

6 Бог завжди поряд, навіть коли здається, що Він дуже далеко.

Даниїл у ямі з левими відчував присутність Бога. Цю саму присутність відчували і Шадрах, Мешах та Авед-Него в палаючій печі. Бог не обіцяє звільнити нас від усіх проблем, бід та переживань, не допустити жодної палаючої печі в нашому житті, але обіцяє бути з нами навіть у ній (див. Ісаї 43:2).

«Небесний Отець допускає, щоб насувалися хмари, аби зробити неймовірне чудо й у ті темні дні Його сила проявилася яскравим сонячним променем.»

7 Бог завжди має рацію, навіть коли здається, що Він помиляється.

Бог – наш Творець. Він знає нас краще, ніж будь-хто. Господу відомо, що буде найкращим для нас. Він знає, яким чином ми краще можемо виконати Його місію. Бог бачив, що в тих обставинах вогняна піч – найкращий шлях для юнаків, а також велике свідчення для тих, хто побачить це чудо, бо їхні серця зміняться. Божі пріоритети не схожі на наші. Христос бачить усю картину нашого життя, тому, перебуваючи у вогняній печі, найкраще, що ми можемо зробити, – це довіряти Богові.

8 Бог завжди дбає про найменші деталі в нашому житті.

Богові не було байдуже, що станеться з юнаками в тій печі. Він потурбувався навіть про те, щоб їхне волосся не опалилося й одяг не мав запаху диму (Дан. 3:27). Господь готовий дати нам усе, треба просто повірити Йому і дозволити виконати задумане Ним.

9 Бог допускає випробування вогняною піччю, щоб ми мали можливість пережити величезне чудо у своєму житті.

Саме це чудо стане нашим натхненням, новою гранню у стосунках із Богом. Ми використовуватимемо свій досвід, щоб наважувати інших

людей до Бога та зміцнювати свої стосунки з Тим, Кому не байдуже, що відбувається в нашому житті.

10 Бог робить нас переможцями, навіть коли здається, що ми давно програли.

Багато хто з присутніх тоді людей попросився з трьома юнаками. Можливо, хтось вигукував: «Де ваш Бог, заради Якого ви пожертвували своїм життям?» Натовп був упевнений, що досяг своєї мети, що таке покарання чекатиме на кожного, хто повірить певній «єресі» більше, ніж царю. Однак Бог спланував усе по-іншому (Дан. 3:30). Юнаки обрали послух і вірність, і Господь дав їм сили встояти та перемогти. Після виходу з вогняної печі їхня довіра Богові ще більше зросла. Адже безглуздо не довіряти та не поклонятися Господу, Який має неймовірні плани на життя кожного з нас, Який приготував нам життя в повноті, а не виживання.

Бог і сьогодні Той Самий (Ісаї 46:4). Він знає наші тривоги, контролює наше життя, має Своє бачення часу, коли здійснити чудо та як саме відповісти нам. Господь не обіцяв легкого життя, але обіцяв, що всі труднощі ми долатимемо з Ним, Бог отримує велике задоволення, коли допомагає нам у вирішенні проблем.

Молодий чоловік, який нещодавно прийняв хрещення, одного ранку прийшов до пастора своєї церкви та промовив:

– Пасторе, я здаюся! Я не можу більше цього терпіти. Думав, що життя з Богом легке, але я помилявся.

– Що сталося? – запитав пастор.

– Після мого хрещення все в моєму житті пішло шкереберть! Дружина ображається і часто не розмовляє зі мною. Діти неслухняні, а на роботі взагалі всі цураються. Я не знаю, як мені жити далі. Я здаюся, пасторе!

Служитель, не промовивши жодного слова, вийшов з молодим чоловіком із церкви. Вони мовчки сіли в машину і поїхали. Дорогою пастор і молодий чоловік також мовчали. Згодом пастор зупинив машину і вийшов з неї зі своїм супутником. Яким же було здивування цього чоловіка, коли він зрозумів, що його привезли на кладовище. Пастор сказав:

– Якщо ти хочеш життя без викликів і проблем, то лише тут їх немає.

Не слід боятися вогняної печі, якщо туди нас посилає Бог. Слід боятися сонячних днів, у яких з нами немає Господа.

Маріо Мартінееллі,
генеральний директор
християнського
видавництва Safeliz,
Іспанія

Мне хотелось идти за Христом без креста

Мне хотелось идти за Христом без креста, Належке по дороге земной. Но, призвав меня, Он мне сказал неспроста: «Возьми крест твой и следуй за Мной».

Я сказала Ему, что боюсь я креста, И призналась, что им тягочусь. Но я подняла взор и во взгляде Христа Увидала глубокую грусть.

«Без креста ты не сможешь за Мной идти, Крест всегда неразрывно со Мной. Поношенья, насмешки на узком пути, На широком же, – мнимый покой.

На добро твое мир будет злом отвечать, И пример твой поднимет на смех, А паденье твое будет жадно встречать И приветствовать каждый твой грех.

Будет истинность слов твоих враг извращать И порывы святые твои Будет смешивать с грязью, ногами топтать, Как когда-то порывы Мои.

Он расставит капканы и сети вокруг И окрасит все в розовый цвет, Чтоб не видела ты, кто твой враг, а кто друг, И вокруг тебя тьма или свет.

Будет всюду он имя порочить твое И в труде будет бить по рукам. Ты уйдешь на молитву в жилище свое, Он терзает тебя будет и там.

Это все неизменно сопутствует тем, Кто за Мной решится пойти. Это крест... Но духовный имеет успех тот, Кто его не боится нести.

Расплавляясь в огне, закаляется сталь, Очищается золото в нем. Знаю, в радость твоя превратится печаль, Если путь твой пройдешь ты с крестом.

Крест неся до конца, победишь, как и Я, Себя свяжешь с Моею судьбой». И сказала я: «Господи, ради Тебя Возьму крест и пойду за Тобой».

Вера Кушнир

РЕШАЮЩИЙ МОМЕНТ

31 октября 2017 года в Лондоне во время празднования 500-летия протестантской Реформации состоялось особое служение, которое указывает на то, что мы действительно живем в последнее время, предсказанное пророками.

Преставители духовенства различных конфессий собрались в Вестминстерском аббатстве, для того чтобы принять соглашение между лютеранской и римской католической церквями относительно основополагающего вопроса протестантской реформации: оправдания по вере. Джастин Уэлби, архиепископ Кентерберийский, во время этого служения заявил: «Когда в 1999 году католическая церковь и Всемирная федерация лютеран подписали Объединенную декларацию по доктрине оправдания, они разрешили важную богословскую проблему 1517 года в решающий момент для всех церквей, стремящихся к единству и примирению».

Объединенная декларация с момента своего подписания была принята другими протестантскими конфессиями, в том числе Всемирным методистским советом в 2006 году и Всемирным сообществом реформатских церквей. Церковь АСД не участвовала в этой инициативе.

ПРОРОЧЕСКИЕ СОБЫТИЯ

Церковь АСД выступает за свободу вероисповедания и свободу совести. Это позволяет нам принимать библейские и доктринальные решения без компромиссов, основываясь на историко-библейском методе изучения и толкования Библии, проверенном временем и библейски обоснованном, а также на историческом подходе к библейским пророчествам. Эти методы, применяемые под водительством Святого Духа, сообщают нам о событиях, которые должны произойти перед самым возвращением Христа, как показано в пророчествах Даниила и в 13-й главе книги Откровение.

Во время служения в Вестминстерском аббатстве архиепископ Уэлби представил текст резолюции, принятой в 2016 году Советом англиканской церкви, Мартину Джанджу, генеральному секретарю Всемирной федерации лютеран, и Брайану Фарреллу, секретарю папского Совета по продвижению единства христиан. На служении также присутствовали руководители Всемирного методистского совета и Всемирного сообщества реформатских церквей.

Публичная презентация резолюции Англиканской церкви на праздновании годовщины Реформации стала главным шагом в направлении единства церквей. «Мы благодарны Богу за то, что

вместе с сестрами и братьями католической, методистской и реформатской церквей сегодня мы стали свидетелями подтверждения сути Объединенной декларации доктрины оправдания Англиканской церкви. Пусть этот момент послужит важным свидетельством на пути роста единства среди наших церквей», – сказал Джандж.

ЯСНО ВЫРАЖЕННОЕ ЗНАМЕНИЕ

Мы, адвентисты седьмого дня, признаем в этом шаге ярко выраженное знамение конца времени, о котором мы читаем в Священном Писании, в книге «Великая борьба» и говорим на протяжении многих лет. Мы должны быть в курсе событий, происходящих в настоящее время, и осознавать, что живем во времена, соответствующие кончикам пальцев на ногах истукана из 2-й главы книги Даниила. Следующее знаменательное событие – Второе пришествие Христа, и по мере приближения к этому событию будут исполняться другие пророческие знамения, о которых говорит Библия.

О том, что происходит сегодня, говорила Э. Уайт в следующих отрывках книги «Великая борьба»: «С середины XIX столетия исследователи пророчества в США возвещают эту весть миру. Происходящие в настоящее время события показывают, что исполнение этого предсказания близко. Протестантские учителя утверждают, что соблюдение воскресного дня подтверждено Божественным авторитетом, но не могут привести библейских доказательств, как и паписты, которые выдумывали всевозможные чудеса, чтобы подменить заповедь Божью. Вновь мы услышим о том, что суды Божьи ожидают всех нарушителей воскресенья: уже начали раздаваться подобные угрозы. Движение за обязательное празднование воскресного дня быстро набирает силу... Два великих заблуждения – бессмертие души и святость воскресного дня – отдадут людей во власть сатаны. В то время как первое из них закладывает основание для спиритизма, второе сближает протестантов с Римом. Протестанты Соединенных Штатов первыми протянут через пропасть руку спиритизму; затем они перешагнут через бездну, чтобы пожать руку римской власти; и под влиянием этого тройственного союза наша страна пойдет по пути Рима

в погони за свободой совести» (Э. Уайт. Великая борьба, с. 579, 580, 588).

В своей последней статье Стэнли Хауэрвас, ведущий американский протестантский богослов, заметил, что «пропасть между деноминациями, кажется, становится все меньше и меньше. То же самое можно сказать и о пропасти между католицизмом и протестантизмом». 13 ноября 2017 года Майкл Пенс, вице-президент США, встретился в Вашингтоне с главным дипломатом Ватикана кардиналом Пьетро Паролином. Из библейского пророчества мы знаем, что усиление экуменических тенденций, которые в итоге приведут к созданию ассоциации правительства и Ватикана, будет происходить не только в Соединенных Штатах, но и в других местах по всему миру.

РЕФОРМАЦИЯ НЕ ОКОНЧЕНА

В отношении протестантской Реформации Э. Уайт писала: «Реформация не окончилась, как многие предполагают, со смертью Лютера. Она должна продолжаться до окончания истории мира» (Э. Уайт. Великая борьба, с. 148). Какое преимущество быть сегодня частью протестантской Реформации и ее наследия. Бог использовал Мартина Лютера и многих других для того, чтобы положить основание возвращения к Слову Божьему.

Пусть Святой Дух поможет нам никогда не отклоняться от ясного понимания и принятия Библии в таком виде, как она написана, признавая пророческое время, в которое мы живем. «Кто имеет уши слышать, да слышит!» (Мф. 11:15). Мы живем в последние дни земной истории. Пусть Бог руководит нами, когда мы будем провозглашать Трехангельскую весть из 14-й главы книги Откровение, когда мы будем провозглашать весть четвертого ангела из 18-й главы книги Откровение, призывая людей выйти из Вавилона и вернуться к истинному поклонению Богу.

Мы живем в конце времени. Мы должны сфокусироваться на нашей миссии провозглашения скорого пришествия Иисуса. Молитесь о возрождении и преобразовании в собственной жизни и о Позднем дожде Святого Духа во Всемирной Церкви.

Тед Вильсон

ПОБІЙТЕСЯ БОГА

Трьохангельська вістка починається зі слів: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!» (Об'явл. 14:7). Це повеління не слід плутати зі звичайним людським страхом. У Біблії ми читаємо, що «Бог є любов» (1 Івана 4:8, 16) і що «досконала любов проганяє страх» (1 Івана 4:18). Повеління «не боятися» зустрічається в Біблії сотні разів.

Про що ж говорять нам слова з Об'явлення? Який страх може співіснувати з любов'ю та прихильністю? Текст Євр. 12:28 навчає нас служити Богові «з побожністю і страхом». Побожний страх у Святому Письмі означає благоговіння, яке виражає глибоку честь і величезну повагу. Таке вшанування Бога і є тим страхом, про який говорять автори Біблії.

УРОЧИСТА РАДІСТЬ

Справжнє шанування – це не тільки благоговіння перед Божими могутністю, святістю та владою, але і перед Його любов'ю і милістю. Перебування Ісаї в присутності Бога наділило пророка глибоким смиренням, і він визнав велику Божу силу та власну гріховність (Ісаї 6:5). Це було також одкровенням Божої милості, яке надихнуло Ісаю присвятити своє життя жертвному служінню Господу (Ісаї 6:7, 8).

Через пророка Єремію Бог відкрив, що коли Він простить і очистить Юдею та Ізраїль від їхніх гріхів, вони «полягаються та затремтять через все те добро та весь спокій, який Я для нього вчинив!» (Єрем. 33:9). Зауважте, що описані тут страх і трепет, є «добром» і «спокоєм», які дарує Бог. Псалмист пише: «Служіть Господеві зі страхом, і радійте з тремтінням!» (Псал. 2:11). Біблійний страх не позбавляє нас радості. Святе Письмо не зображає віруючого, який кам'яніє від страху суду. Ми повинні пам'ятати, що Боже Ім'я святе і воно розкриває нам характер Господа. Ми не повинні бути легковажними, коли йдеться про будь-яке з багатьох імен Божих.

Коли ми молимося, положення і ставлення до молитви повинні відображати наше благоговіння до Бога. Бог бажає, щоб наше серце було смиренным перед Ним незалежно від нашого положення.

ШАНУВАННЯ БОЖОГО СЛОВА

Коли сини Ізраїлеві тремтіли від страху через присутність слави Божої на горі Синаї, Мойсей заповнив їх: «Не бійтеся, бо Бог прибув для випробування вас, і щоб страх Його був на ваших обличчях, щоб ви не грішили» (Вих. 20:20). Він особливо підкреслив: «Не бійтеся». Однак Мойсей також побажав, щоб «Його страх» – благоговіння перед Божими повеліннями –

захищав народ Ізраїлю від жажливих наслідків гріха. Тремтіти перед Словом Божим означає приділяти час для його регулярного дослідження, плекати глибокий інтерес до його мудрості й повчань.

БЛАГОГОВІННЯ ДО ДОМУ БОЖОГО

Приходячи в Дім молитви щосуботи, ми приходимо в присутність Бога (Псал. 89:8). Усвідомлення того, що ми знаходимося в присутності Божій, приведе нас до необхідних змін у поведінці.

«Якщо, приходячи в Молитовний будинок, люди мають справжнє благоговіння перед Господом і пам'ятають, що вони знаходяться в Його присутності, то їхня безмовність буде красномовнішою за будь-які слова. Перешіптування, сміх і розмови, які виглядають цілком невинно у звичайному робочому приміщенні, недоречні там, де люди поклоняються Богу. Розум повинен бути приготований для прийняття Слова Божого, щоб воно належно подіяло на людину і справило сприятливе враження на серце» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 492).

«Байдуже ставлення тих, хто поклоняється в Домі Божому, – одна з головних причин, чому служіння не приносить великої користі.»

Як ми можемо сприяти атмосфері благоговіння? Нам слід утриматися від зайвих розмов, вимкнути мобільні телефони, навчити наших дітей не спілкуватися та бавитися голосно в Домі молитви, уважно слухати тих, хто проводить богослужіння. Також не слід відволікати увагу інших людей. «Коли промовляється Слово... слухайте уважно. Не засинайте ні на мить, бо, дрімаючи, ви можете втратити саме ті слова, яких найбільше потребуєте» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 493).

Благоговіння під час богослужіння – це більше, ніж просто спокійне, нерухоме сидіння в залі. Воно включає в себе участь у служінні всім серцем, з усією зацікавленістю. Це спів, участь у молитві, читання

Біблії та навіть шире проголошення: «Амінь!» або: «Хвала Господу!», коли проповідується Слово. «Байдуже ставлення тих, хто поклоняється в Домі Божому, – одна з головних причин, чому служіння не приносить великої користі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 493).

У той час як увага й участь у богослужінні є важливими аспектами благоговіння, ми повинні бути обережними, щоб уникнути штучних методів у поклонінні. Коли сценічне мистецтво або легковажне ставлення до Святого Письма стають центром служіння з метою просто розважити натовп або викликати оплески, шанування втрачається. Атмосфера світського виконання заради публіки нівелює вплив Духа Божого. Наші богослужіння повинні бути сповненими радості, але не можна жертвувати при цьому порядком.

Ще одним аспектом благоговіння в спільному богослужінні є наш зовнішній вигляд. Останнім часом говорять, що Бог не звертає уваги на те, як ми одягнені, коли постаємо перед Ним для поклоніння. Ми ніколи не повинні дивитися зверхньо на людину через те, що вона скромно та бідно одягнена. Одяг може відрізнитися через культурні особливості, але ми повинні постати перед Богом у своєму найкращому вигляді та охайному випраному одязі (Вих. 19:10, 14). Якщо ангели покривають себе своїми крилами в присутності Бога (Ісаї 6:1, 2), то наскільки пристойно та скромно маємо одягатися ми для богослужіння.

Істинне благоговіння приведе до того, що ми скажемо, як Ісаї, у присутності Бога: «Горе мені, бо я занепащений!» (Ісаї 6:5). Саме це смирення робить побожних людей поборниками і чуйними, коли йдеться про слабкості інших. Благоговіння може бути тим аспектом, який легко вислизне з нашої уваги, якщо ми не пильнуємо, а плекаємо дух критики. Будьте добрими і чуйними, якщо ви бачите тих, хто, як вам здається, не відображає біблійного ідеалу благоговіння. Замість того, щоб зосередитися на слабкостях інших, прагніть застосувати вістку Об'явл. 14:7 у власному житті: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!».

ПРИДБАЙТЕ ІСТИНУ

«Купи собі й не продавай правду, мудрість, і картання та розум»

(Прип. 23:23).

Нещодавно один пастор розповів про свою розмову з поважним членом громади. Той щиро дивувався, що люди, які відносно нещодавно навернулися до Бога, намагаються «вчити його, як йому треба жити». «Мої батьки – віруючі, баба та дід – також. Я народжений в істині, – казав він, – та краще за інших знаю Святе Письмо». «Але чому ж тоді ви не живете за ним?» – запитав пастор.

Чи можливо народитися «в істині», бути праведним та спасенним «за замовчуванням», тільки тому що ваші батьки – віруючі? Звісно, вірні Богу батьки, – це благословення для дітей, бо саме від батьків вони вперше чують істину, навчаються жити за нею. Однак ніхто не народжується віруючим «в істині». «Зачатий в неправді» – каже про себе Давид, людина по серцю Божому. «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Псал. 50:7).

ЩО Є ІСТИНА?

Кожна людина рано чи пізно запитує: «Що є істина? Де її знайти?» У Святому Письмі сказано, що істина – це Сам Бог (Єрем. 10:10), по-перше, – це Син Божий, Ісус, Який Сам свідчить про Себе: «Я є дорога, і правда, і життя!» (Івана 14:6). По-друге, істина – це Слово Боже: «Твоє слово то істина» (Івана 17:17). По-третє, це Божий Закон: «Бо всі Твої заповіді – справедливість» (Псал. 119:172), «Праведність Твоя – праведність вічна, а Закон Твій – то правда» (Псал. 119:142). Згідно зі словами Ісуса, Святий Дух – це Дух істини. «Коли ж прийде Він, Дух істини, то приведе вас до повної істини» (Івана 16:13). Де ми можемо знайти істину? Її джерела – Бог Отець, Бог Син, Бог Дух Святий, Боже Слово та Його Закон.

Однак чому Святе Письмо каже: «Купи собі правду, тобто істину, й не продавай її»? Невже даром нам істину, ніхто не дасть? Її також не можна ані позичити, ані вкрати. Якщо спасіння Христос нам безоплатно дарує, то Чому ж нам пропонують купити істину? Скільки вона коштує?

ЦІННІСТЬ ІСТИНИ

Чому Бог вважає істину цінною та пропонує нам обов'язково її придбати? Істина звільняє нас від кайданів гріха та випускає нас на волю (Івана 8:32),

веде нас до Божого Царства (Псал. 43:3), очищує душу (1 Петра 1:22).

ВАРТІСТЬ ІСТИНИ

Нам добре відомо, що людина часто не цінує ті речі, які вона отримала задарма, навіть якщо ці речі цінні. Лише коли вона заплатила за них, тоді вона дуже добре відчуває їхню цінність. Пропонуючи нам купити істину, Святе Письмо каже, що ми саме тоді цінуватимемо та шануватимемо істину, коли будемо готові віддати за неї відповідну ціну. Скільки ж потрібно заплатити за істину?

Для кожного з нас ціна, яку ми маємо заплатити за істину, буде своєю (різною). Заможному юнаку Ісус запропонував роздати все, що той мав, убогим (Матв. 19:21, 22). Юнаку, як і багатьом з нас, треба було віддати за істину те, до чого приліпилося його серце. Усе, що ми маємо: таланти, здібності, кошти, ми покликані віддати Богові, заради пізнання Його та служіння Йому та ближнім.

Хтось заради Ісуса та Божої правди має пожертвувати земним коханням, прив'язаністю до своїх рідних і друзів (Матв. 10:37). Ісус каже, що з того моменту, як людина обрала істину, її пріоритети змінюються, бо віднині на першому місці у неї Бог. Дехто розраховувався за істину своєю роботою, яка його добре годувала, або власним бізнесом (Марка 10:28). Дехто віддасть за істину своє життя, як це сталося з вірними, про яких розповідає апостол Павло. Вони не пошкодували себе заради істини (Євр. 11:36-40).

«Йосип був юнаком, якого продали, але ніхто так і не зміг його купити. Даниїл, незважаючи на смертельну загрозу, не відмовився від Бога.»

Чи не занадто висока ціна? – запитаєте ви. Однак вічність, яку ви проведете з Ісусом, варта цих жертв. Одна людина сказала: «Хто вхопиться за землю, – втратить небо і землю. Хто вхопиться за небо, той отримає Нову Землю».

Святе Письмо застерігає нас, щоб ми не продавали істину. За що ми можемо її продати? За 30 срібняків, як Юда. За юшку з сочевиці, як Ісав. За уявну можливість стати рівним Богові, як Єва, яка повірила в оману. Нам іноді не треба скарбів усього світу та спокуси безмежною владою, щоб відмовитися від істини.

...Заможні батьки, побачивши, що їхня донька, яка раніше дуже любила одяг, коштовності та розваги, стала більше турбуватися про власну душу, доклали багато зусиль, щоб повернути її до попереднього світського життя. Вони бачили, що вона багато молиться, читає Святе Письмо та прагне допомагати нужденним. Батьки пропонували їй різні розваги, заохочували до світських вечірок, однак донька не хотіла повертатися туди, де їй загрожувала небезпека впасти у спокуси. Одного разу батьки сказали: якщо вона відмовиться від своїх «фантазій», вони дадуть їй грошей стільки, скільки вона забажає, для того щоб купити собі найкоштовнішу та найгарнішу сукню, яка тільки є у місті. І донька здалася. Вона знову стала відвідувати світські вечірки та розважатися разом із заможною світською молоддю.

Не пройшло багато часу, як дівчина захворіла. Хвороба виявилася смертельною. Перед самою смертю дівчина попросила батьків принести до лікарняної палати ту саму сукню, за яку вона продала істину. «Ось ціна моєї душі», – прошепотіла дівчина...

Йосип був юнаком, якого продали, але ніхто так і не зміг його купити. Даниїл, незважаючи на смертельну загрозу, не відмовився від Бога.

Придбайте істину, бережіть її та ніколи не продавайте!

**Марина
Опіяр**

ТЕАТРАЛИЗОВАННЫЕ ПОСТАНОВКИ:

МОЖНО/НЕЛЬЗЯ

Театрализованные постановки – один из непростых вопросов, который уже долгое время вызывает споры. Некоторые пытаются найти ответ на него в системе «можно–нельзя», не принимая во внимание никакие обстоятельства. Советы Э. Уайт предлагают ряд принципов, которые могут послужить руководством в решении этого вопроса.

Известно, что визуальные представления являются эффективным средством передачи информации. Бог часто использовал этот метод, посылая Своим пророкам видения.

Находясь в Европе, Э. Уайт столкнулась с некоторыми людьми, фанатично настроенными против любых картин и изображений. По их мнению, Вторая заповедь запрещала картины. Отвечая на их возражения, она писала: «Вторая заповедь запрещает поклонение изображениям, но Бог часто Сам использовал картины и символы, чтобы представить Своим пророкам уроки, которые им следовало передать людям. Таким образом их было легче понять, чем если бы они были представлены иначе. Бог обращался к разуму человека посредством зрения. Даниилу и Иоанну была представлена история пророчеств в виде символов, и их следовало представить ясно на таблицах, дабы читающий мог уразуметь» (Избранные вести, т. 2, с. 319, 320).

Позиция Э. Уайт проиллюстрирована опытом пророка Иезекииля, когда сила Божья была представлена ему посредством инсценировки. По этому поводу она писала: «В определенное время пророк Иезекииль в видении был перенесен в центр большой долины. Перед ним разворачивалась мрачная сцена. Вся долина была покрыта костями мертвецов. Был задан вопрос: “Сын человеческий! оживут ли кости сии?”. Пророк не имел надежды, что в них может вернуться жизнь. Но когда он смотрел на них, сила Божья начала действовать. Разбросанные кости пришли в движение и стали сближаться, “кость с костью своею”, соединенные сухожилиями. Их покрыла плоть, и Господь вдохнул в образовавшиеся тела жизнь, и “вошел в них дух, и они ожили, и стали на ноги свои – весьма, весьма великое полчище” (Рукопись 85, 1903 г.).

При правильном применении постановки могут стать благослове-

нием. Э. Уайт решительно осуждала театральные постановки светского характера, в которых не было смысла, которые способствовали самопрославлению человека.

«Многие из современных популярных светских развлечений даже так называемых христиан ведут к тому же концу, что и языческие. Собственно говоря, среди них существует мало таких, которыми не воспользовался сатана для разрушения душ. На протяжении всех веков он возбуждает страсть и прославляет порок с помощью театральных представлений. Он использует оперу с ее захватывающей музыкой и зачаровывающими декорациями, маска-

«Сатана опутывает своими цепями души в каждом увеселительном месте, где только человек может поощрять свою гордыню или потворствовать своему аппетиту, где человек может забыть Бога и интересы вечности.»

рады, танцы, картежные столы, чтобы сломить нравственные устои и открыть дверь чувственным наслаждениям. Сатана опутывает своими цепями души в каждом увеселительном месте, где только человек может поощрять свою гордыню или потворствовать своему аппетиту, где человек может забыть Бога и интересы вечности» (Патриархи и пророки, с. 459, 460).

«Мир переполнен выдумками и заблуждениями. Все время появляются какие-то новинки в виде сенсационных драм, поглощающих всеобщее внима-

ние, и умножаются нелепые учения, разрушающие духовно-нравственное основание» (Свидетельства для Церкви, т. 4, с. 415).

«Пусть те, кто произносит Слово истины, не позволяют себе эксцентричного поведения или странных выходок, поскольку этим они ослабят впечатление, производимое Словом. Мы должны быть на страже, потому что сатана настроен решительно и постарается испортить духовное служение своим недобрым влиянием. Пусть в нашем служении никогда не будет даже намека на театральность, ибо она никак не укрепляет веру в Слово Божье. Скорее наоборот – она обратит внимание на человека» (Письмо 352, 1908 г.; Избранные вести, т. 2, с. 23, 24).

«Служителю Христа нужно быть мужем молитвы и благочестия, жизнерадостным и веселым, но никогда не опускаться до грубых шуток, цинизма, сарказма и легкомыслия. Дух легкомысленности больше к лицу клоунам и актерам, но он может только уронить достоинство человека, избранного стоять между живыми и мертвыми и быть устами Бога» (Свидетельства для Церкви, т. 4, с. 320).

Сами по себе визуальные постановки и изображения не запрещены Богом. Господь использовал эти приемы для того, чтобы лучше донести Свою весть.

Э. Уайт порицала светский театр и театральные представления в светской манере, потому что в них светские идеалы постепенно вытесняли духовные, разрушая нравственность и уводя душу от Бога. Но при этом она одобряла христианские театральные представления, даже сама давала советы по улучшению их качества, чтобы в них был возвеличен Бог и в центре постановки был Христос.

Эллен Уайт

НОВОСТИ/ТРАНСЪЕВРОПЕЙСКИЙ ДИВИЗИОН

«По соображениям совести»

Фильм Мела Гибсона «По соображениям совести», рассказывающий о мужестве Десмонда Досса, медика, адвентиста седьмого дня, служившего во время Второй мировой войны, был удостоен звания «Лучший иностранный фильм» на престижной польской церемонии награждения Bestsellery Empik 2017. Церемония награждения состоялась 6 февраля 2018 года, где были отмечены самые продаваемые в стране книги, фильмы, компакт-диски, игры и журналы.

В Кракове в субботу, за несколько дней до церемонии награждения, приняла крещение Наталья Татарчук. Ее крещение непосредственно связано с просмотром

этого фильма. Наталья никогда не слышала об адвентистах седьмого дня, но была настолько вдохновлена верностью Богу, верой и мужеством Досса, что дважды ходила на просмотр фильма, прежде чем начать искать в Интернете Церковь адвентистов в Кракове.

Наталья Татарчук
принимает крещение

Когда пастор краковской церкви Артур Дзаман встретился с Натальей, по его словам, она не могла дождаться крещения. Бог может коснуться сердца людей, находящихся в самых разных местах. Наталья нашла Бога через фильм «По соображениям совести». «Как церковь, мы должны быть там, где находятся люди. Мы должны быть солью земли, солью, которая находится в блюде, а не в солонке», – сказал Дзаман.

Этот фильм стал замечательной возможностью для членов церкви, молодежи и адвентистских СМИ рассказать о вере адвентистов. Миссионерский проект стал также отличной возможностью для продвижения польского адвентистского телеканала «Надежда». Благодаря этому фильму Церковь АСД приобрела более широкую известность в Польше.

Ян КОТ и Виктор ГУЛЬБЕРТ

КОГДА БОЛИТ ДУША

– С приездом, рады вас снова видеть, – обратился я к женщине, зашедшей в санаторий «Наш дом» в Обиходах. Валентина приезжала к нам каждый год из Беларуси.

– Я привезла к вам тяжелую больную, – сказала она. – У нее глубокая депрессия.

– Не переживайте, – ответил я. – К нам уже не раз приезжали с депрессией, все будет хорошо. В тот момент я и не мог представить, что произойдет дальше. Через некоторое время начался осмотр. Гости заходили один за другим, инструкторы записывали назначения и затем шли выполнять их. Спустя два часа в кабинет вошла 30-летняя женщина. Это была Ирина, знакомая нашей госте из Беларуси. Опустив руки, она медленно вошла в комнату и села напротив меня. Когда я увидел ее ближе, то понял, что это особый случай. Лицо женщины было подобно восковой фигуре, оно не выражало никаких эмоций. Ее глаза, казалось, равнодушно смотрели куда-то вдаль.

– Добрый день, – поздоровался я. Женщина молчала.

– Как вы доехали? – Но она не отвечала. – Скажите, что вас беспокоит?

Наконец Ирина, повернув голову, посмотрела на меня. На ее глаза навернулись слезы и женщина ответила: «У меня душа болит». Я подождал несколько минут, но потом понял, что говорить сейчас, а тем более проводить осмотр бесполезно.

Нужно было каким-то образом переключить ее внимание.

– Давайте выйдем на улицу и немного пройдемся, – предложил я Ирине. Женщина послушно встала и пошла за мной.

Мы вышли во двор, погода была просто ужасная. Мрачные серые тучи, казалось, висели прямо над нашей головой. Асфальт и земля были мокрыми и покрытыми большими лужами после дождя. На дереве не было ни одного листика. Природа не особо вдохновляла нас в тот день. Я решил подойти к ряду елей, которые росли неподалеку.

– Обратите внимание, иголки на этих елях имеют голубоватый цвет, они не просто зеленые, – сказал я ей. Женщина по моей просьбе безучастно посмотрела на мокрые лохматые ветви. Обойдя наш парк, мы остановились возле маленьких кустов гибискуса.

– Посмотрите на эти кусты, их называют китайская роза. Вскоре на них вырастут цветы, – продолжил я свою экскурсию. Ирина, посмотрев на меня, отчаянным голосом сказала: «Вы не понимаете, у меня душа болит».

«Послал слово Свое, и исцелил их, и избавил их от могил их» (Пс. 106:20).

Что делать, если болит душа? Если болят суставы, их можно согреть припарками. Если болит желудок, есть травяные настои. Если болит горло, можно использовать компресс и полоскать горло. Но что делать, если болит душа? Куда класть припарку или компресс? Как проникнуть в душу и исцелить ее? В Библии написано: «Послал слово Свое, и исцелил их, и избавил их от могил их» (Пс. 106:20). Божье Слово всегда действует целительно на разум.

Даже человеческое слово оказывает сильное влияние. Люди говорят: «Словом можно ранить, а можно исцелить». Божье Слово, принятое с верой, действует целительно на наш разум и чувства. Оно, подобно росе, орошает унылое сердце. Как важно каждый день питаться Словом Божиим. Для того чтобы умереть, вовсе не обязательно выпить яд. Просто перестаньте есть – и это случится. Подобное происходит и в духовной жизни. Отказываясь питаться хлебом жизни, мы постепенно духовно умираем. Ежедневно насыщаясь им, мы оживаем и получаем исцеление. Священное Писание глубоко проникает в наши мысли и чувства, исцеляя их.

Алексей
Хацинский

НОВИНИ/КИЇВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

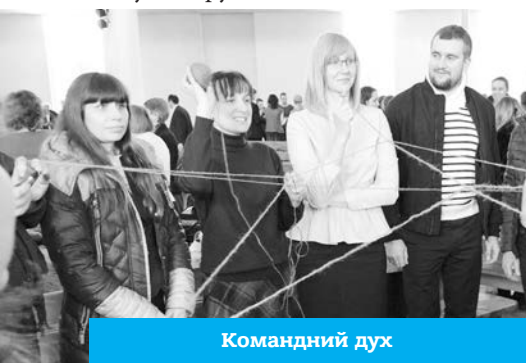
Діти та учнівство

17 лютого в Лівобережному духовному центрі міста Києва відбувся сімейний конгрес «Діти та учнівство». Сотні батьків разом із дітьми прийшли до храму, щоб навчитися й укріпитися у своєму прагненні зберегти дітей для вічності.

Спікери, серед яких служителі Церкви АСД – Роман Проданюк, Валерій Рябой, Володимир Боровий, Петро та Світлана Сироткіни, наголошували на важливості виховання в дітях духовних цінностей.

Найбільше бажання кожного з батьків, щоб діти залишилися з Богом, щоб їхнім особистим і свідомим вибором став Ісус Христос. Доки вони маленькі, у них немає вибору, йти до церкви зі своїми батьками чи ні. Та коли діти підростають, тоді все те, що ми в них вкладали, допомагає або, навпаки, заважає їм зробити вибір на користь Ісуса.

На жаль, сьогодні статистика невтішна: половина дітей, досягнувши підліткового віку, йде з церкви. Лише вдумаймося: половини тих дітей, які сьогодні відвідують богослужіння, завтра може не бути поруч!

Командний дух

Батьки часто сподіваються, що саме церква чи школа допоможе їхнім дітям зробити правильний вибір. Проте це не так. Церква та школа можуть допомогти, підтримати, скерувати в напрямку шляху спасіння, але основна робота, основна відповідальність лежить саме на батьках.

Сучасним батькам втримати дітей важче, ніж 20, 50 чи 100 років тому. Сатана веде боротьбу за кожну дитину і воює нечесно, застосовуючи підступність і хитрість. Конкуренція за місце в маленькому серці колосальна!

Як зробити так, щоб молитва, Боже Слово та християнське товариство були для наших дітей ціннішими за

Діти на практичному занятті

гаджети, комп'ютерні ігри та вулицю із сумнівними компаніями? Це дуже складно, але можливо.

Ось одна з порад: батьки мають брати активну участь у житті дитини, цікавитися її радіщами, проблемами, захопленнями, дозволяям. У церкві є чудові клуби «Шукачі пригод» та «Слідопити», які допомагають дитині стати учнем Христа. Статистика свідчить, що діти, батьки яких беруть активну участь у житті клубів, залишаються в церкві. А діти, батьки яких «здають» їх на півтори години в руки наставників, щоб самим мати вільний час, імовірно, підуть від Бога.

Дитина бачить Ісуса насамперед у своїх батьках. Саме на сім'ю покладена найбільша відповідальність у вихованні майбутнього учня Христа. Ні церква, ні школа не можуть зробити того, що повинні робити батьки. Якщо Ісус Христос для самих батьків є найкращим Другом, то ймовірно, що і для їхньої дитини Він буде героєм.

Спікери на конгресі закликали батьків переосмислити свої духовні орієнтири й методи виховання дітей. Увесь день батьки провели в атмосфері роздумів та спілкування. Були презентовані чудові програми, щоб допомогти дітям залишатися з Богом: «Діти та учнівство» (розроблена для батьків та наставників) та «Кожна сім'я – школа».

На практичній частині всі присутні поділилися на групи та виконували завдання, щоб стати кращими батьками й більше зрозуміти свою дитину. Згадували своє дитинство, те, що робило їх щасливими або нещасними, і навіть були в ролі дітей. Завдяки простим іграм ми подивилися на нас самих, наші батьківські правила й вимоги очима дітей. Роздумували, як зробити так, щоб наші діти, коли виростуть, згадували сім'ю з теплотою й вдячністю.

Звичайно, не існує ідеальних батьків, але Бог цінує тих, хто прагне якнайкраще виконати батьківські обов'язки.

Виховати духовних дітей, погляд яких звернений до Бога, не так просто. Проте й не дуже складно, якщо батьки

шукатимуть допомоги, підтримки та мудро організовуватимуть життя дитини в сім'ї. Цьому сприятимуть домашні правила, традиції, спільна праця та відпочинок. Тоді виховання буде не тягарем, а радістю.

Батьки переосмислюють методи виховання дітей

Для кожної дитини в Бога є мрії, як і для кожної сім'ї. Дитяче щастя бере початок не в церкві чи школі, а в щасливій сім'ї. Тому на конгресі багато спікерів акцентувало на тому, що насамперед потрібно зміцнювати християнські сім'ї. Діти ніколи не відпустять руку Бога, якщо батьки самі однією своєю рукою триматимуться за Бога, а іншою підтримуватимуть свою дитину.

Звіщаючи світові Євангеліє, розпочинь зі своєї дитини! Приєднуйтеся до програми «Діти та учнівство», від цього залежить, де ваша дитина проведе вічність!

Вікторія Ярош

Ми змінюємося через споглядання

Розум людини не відразу деградує від чистоти і святості до порочності, розбещеності та злочинності. Необхідний час, щоб надати людині Божественну подобу або перетворити тих, хто створений за образом Божим, на подобу сатани. Ми змінюємося через споглядання.

Е. Уайт.
Християнська родина,
с. 330.

Благословенна дорога

**«Благословенний той муж, що
покладається на Господа, що
Господь – то надія його!»**

(Єрем. 17:7).

Життя людей сповнене проблем і переживань, і якщо не надіятися на Господа, можна зайти в безвихідь і впасти в депресію. Молитва й дослідження Слова Божого є невід'ємною частиною життя кожного християнина. Господь близький до тих, хто має близькі стосунки з Ним. Коли ми молимося, чи віримо в те, що Бог чує нас і відповідає на наші молитви?

Щоранку я розпочинаю день з молитви і довіряю своє життя та життя дорогих для мене людей у Божі люблячі й надійні руки. Так було і того дня. Я їхала зі своєю маленькою дитиною в село до бабусі потягом Вінниця – Костянтинівка. Було дуже спекотно, вагони переповнені пасажирями: молоддю, дітьми й людьми похилого віку. Перебува-

ючи в дорозі, ми відчули запах паливно-мастильних матеріалів, але через деякий час він зник, тому ніхто не звернув на це уваги. Я з дитиною знаходилася в першому вагоні від тепловоза. Час у дорозі пролетів швидко, і ми, дякуючи Господу, благополучно дісталися до місця призначення. Увечері ми подякували за прожитий день і спокійно лягли спати. Наступного дня я дізналася страшну новину: потяг, у якому ми їхали вчора, через 15 хвилин після того, як ми вийшли, загорівся. Пожежа почалася з першого вагона, саме в тому купе, де ми сиділи з сином. Потім вогонь

перекинувся на інші вагони, і майже весь потяг згорів.

Господь милосердний і люблячий. У цій пожежі не загинула жодна людина, усі встигли вийти. Постраждало лише залізо, а життя людей були врятовані Господом. Бог усе контролює в нашому житті, втручається вчасно і дбає про найменші деталі.

Усвідомлюючи, як Бог захистив мене й мою дитину від того жаху, який пережили люди, я вкотре переконалася, що Господь ніколи не залишає своїх дітей, які з вірою звертаються до Нього в молитві.

Ірина Онофрійчук

НЕВОЗМОЖНОЕ СТАНОВИТСЯ ВОЗМОЖНЫМ

Голден Лапани виріс в Малаві, Африка, он исповедовал мусульманство. Когда Голден заболел, его отослали домой. Он уже готовился к смерти, когда ему приснились три сна. В каждом из них мужчина видел Иисуса, Который четко сказал ему: «Если хочешь излечиться, ты должен стать христианином».

Голден стал изучать Библию и вскоре после этого стал христианином, адвентистом седьмого дня. Он не просто исцелился, Благая весть изменила его жизнь! Голден начал с энтузиазмом проповедовать о Христе, куда бы он ни шел, и в результате многие приняли Иисуса Христа. Задача была непростой, потому что его бывшие друзья, чувствуя, что он отступил от веры, неоднократно пытались убить его. Но Бог каждый раз избавлял Голдена и защищал его. Приняв решение посвятить все свое время служению Богу, он оставил работу учителя биологии и занялся

фермерством, чтобы иметь возможность больше проповедовать Слово Божье.

Вернувшись в Малави, Голден проповедовал Благую весть и привел ко Христу по меньшей мере восемь тысяч людей, половина из которых были мусульманами. Он имел благословения и на другой территории. Многие считали, что на тех землях евангелизация невозможна, так как там проживало всего 80 адвентистов и уже в течение длительного периода не проводились крещения. Не утратив смелости, мужчина начал молиться и трудиться.

Голден благовествовал там около пяти недель,

и в результате почти три тысячи человек заключили завет с Богом. Менее чем за два месяца чудеса начали происходить одно за другим! За прошедшие 27 лет Голден привел тысячи людей ко Христу.

Э. Уайт в книге «Христианское служение» пишет: «Господь Иисус является нашей силой, которой достаточно для всего. Его Дух оживит всех нас. И если мы предадим себя в Его руки, чтобы быть истинными носителями света, тогда наши средства для совершения добра никогда не истощатся. Мы имеем право брать от Его полноты и получить от той благодати, которая

не имеет границ. Когда мы всецело предаем себя Богу и в своей работе следуем Его указаниям, Он делает Себя ответственным за ее выполнение» (с. 261).

Как же это обетование укрепляет нашу веру! Живя по воле Божьей, мы можем иметь доступ к ресурсам, которые никогда не истощатся! Бог делает и Себя ответственным за выполнение работы! Насколько четко мы с вами осознаем, какие таланты нам вверены сегодня для того, чтобы завершить работу Божью?

Голден – живое свидетельство великой благодати Господа, которая не имеет границ. Те, кто живет на

Підпиши, Боже...

Бог створив людину розумною. Це відрізняє нас від решти земного творіння і часом дуже заважає. Чому? Якщо дивитися поверхнево, то вміння мислити – перевага, яка дозволяє краще оцінювати та приймати рішення. Проте часто Божя реальність не така, якою її бачимо ми.

Закінчуючи педагогічний університет я чудово розуміла, що на мене чекають три роки відпрацювання у середньо-освітній школі, оскільки так передбачає закон для випускників бюджетної форми навчання. Я була зовсім не проти такого розвитку подій, адже робота з дітьми здавалася привабливою та творчою. Проте було одне тривожне запитання: «Боже, де буде та школа?»

Направлень на роботу не було, а студенти бюджету мали самі знайти собі місця в державних школах і передати довідку про працевлаштування, або ж повернути гроші за п'ять років навчання.

Більша частина мого самостійного життя пройшла в місті, яке стало таким рідним, і яке зовсім не хотіла покидати не лише через друзів та знайомих, а й через статус – коли ти маєш диплом магістра з відзнакою, то не дуже націлений переїздити до маленького села. Саме з таким настроєм я пішла влаштовуватися на роботу в одну з найкращих шкіл міста, де відразу ж отримала відмову з поясненнями, що незважаючи на нашу плідну співпрацю під час моєї практики, у них вільних вакансій немає, а якщо з'являться, то пам'ятаючи мій «ентузіазм та гарні знання, вони обов'язково зателефонують». Проте цього так і не сталося...

Розчаруванням закінчилися мої поневіряння у понад 30 школах міста.

На мій величезний подив, ніхто навіть не запитував про мій диплом, а відразу повідомляли, що потреби у нових вчителів немає, бо штат повністю укомплектований. Мене охоплювало повне нерозуміння позиції Бога в тій ситуації! «Боже, невже Ти вклав у мене стільки знань для того, щоб я витратила себе десь у сільській школі?

«Той шлях пошуку роботи був не для того, щоб знайти саму роботу, а щоб знайти себе, ту, яка не приносить свої прохання до Бога з вимогою виконати, але яка погоджується на будь-які Божі плани.»

Невже Ти не бачиш, що всі можливості і перспективи цього міста будуть мені на добро? Невже не розумієш, що я можу тут набагато більше зробити для Тебе?!» Однак Божий задум був глибшим за будь-які перспективи...

Не маючи вибору, я звернулася в один з районних центрів. У відділі освіти мене зустріли досить побіжово, оскільки хотіли, щоб до них з проханням знайти роботу прийшла випускниця магістратури з відзнакою. Я сама була здивована діями

Бога. І саме там мені повідомили, що в них справді є вакансія вчителя англійської мови. Проте навіть не в районному центрі, а в далекому селі, якого навіть на карті не можна позначити через крихітні розміри! «Боже, Ти серйозно?!» – пролунало в моїй голові...

Того дня і наступного ранку я розмовляла з Богом, намагаючись зрозуміти, що Він робить. Ми ж знаємо, що не буває таких ситуацій, коли Він відпускає все напризволяще. І хоча визнати це мені було надзвичайно важко, я розуміла, що Бог веде саме так – не до спеціалізованої школи в місті, а до цієї школи у віддаленому крихітному селі.

Наступного дня я відвідала ту школу і ми домовилися зв'язатися по телефону через декілька днів. Багато думок було в мене тоді. «Що відбувається, Боже?» – чи ставив це запитання Йосип дорогою в Єгипетське рабство? «Чому, Господи?» – чи запитував так Петро в в'язниці? Я не знаю... Але знаю, що згадуючи приклади біблійних героїв, зрозуміла, що немає нічого важливішого за те, щоб перестати сперечатися з Богом. Розуміючи, що ми поїдемо навіть у найвіддаленішу школу разом з Богом, через два дні я була повністю готова сказати «так!» директору, коли вона зателефонує. Однак зателефонувала не той директор.

Коли я перестала боротися з Богом, коли моя гордість поступилася місцем покорі, Він показав мені саме моє місце роботи. Зателефонували зовсім з іншої школи, запропонували чудові умови, на які навіть не відразу погодилася, пам'ятаючи, що Бог чітко вів до іншого місця. І я не могла, а головне, більше не хотіла Йому заважати виконати задумане у моєму житті. Проте тоді Він уже виконав те, що запланував, – Він змінив мій характер. Я зрозуміла, що той шлях пошуку роботи був не для того, щоб знайти саму роботу, а щоб знайти себе, ту, яка не приносить свої прохання до Бога з вимогою виконати, але яка погоджується на будь-які Божі плани.

Не ставте Бога в ті рамки, у які Він ніколи не поміститься. Я знала, що мій Творець краще знає, де я маю бути. Тому погодившись на нову пропозицію, зрозуміла, що навіть не запитала, куди маю поїхати вже через два дні. Яким же було моє здивування, як хотілося обійняти Свого Отця за такі життєві уроки, коли я почула в телефонній слухавці відповідь директорки: «Київ! Ми чекаємо Вас тут!»

**Віталіна
Сорока**

► Западе, могут сказать: «Это же Африка! Разве служение Евангелия не распространяется там, как пожар, независимо от того, кто его совершает?» Не обязательно! Некоторые регионы, в которых трудился Голден, представляют собой территории, где рост Церкви не наблюдался уже многие годы. Кроме того, Голден не торопил людей принимать крещение. Он допускал только тех, кто имел фунда-

мент веры, потому что надеялся, что опыт обращения будет долгосрочным.

По его словам, секрет успеха прост: это изучение библийских уроков, пост и усиленная молитва! Он часто просыпается до рассвета, чтобы помолиться, а иногда проводит в молитве по семь часов в день!

Подумайте обо всех программах, учебных материалах, цифровых презентациях и других ресурсах для еван-

гелизации, которые мы часто считаем необходимыми для того, чтобы завоевывать души для Христа. Но все же мы не достигаем цели, которой один человек достигает посредством молитвы, искренней веры и уверенности в Слове Божьем! Учебные материалы и ресурсы – это, конечно, отлично. Если они у нас есть, мы должны пользоваться ими. Но мы не можем полностью доверять им для достижения успеха.

Бог не осваивает новые методы. Он хочет быть Господином людей. Когда Бог уже вошел в чье-то сердце, то Небеса не могут быть ограничением для того, что Он может совершить через жизнь даже одного полностью посвященного человека.

**Мелоди
Мейсон**

Щасливої суботи

Квитки куплені, валіза зібрана, іспити складені. Начебто все встигла, а головне – заручитися підтримкою Бога. Перед від'їздом я прийняла хрещення і була готова вирушити в дорогу з ангелами-охоронцями.

Того літа я брала участь у студентській програмі Work&Travel USA, тож три місяці провела в Америці. Контракт із майбутнім роботодавцем був на руках, житло знайдене, переліт вдалий. Усе складалося добре. Та мене не покидали думки про вихідний у суботу. Для мене це було дуже важливо, тож я молилася і готувала себе: якщо не вдасться отримати вихідний у суботу, то дзвонитиму спонсору та шукатиму інше місце

роботи. Я твердо вирішила не порушувати суботний день. І ось мій менеджер Джек повідомляє, що всі студенти мають обов'язково працювати у вихідні, бо ці дні особливо завантажені. Мої побоювання справдилися, і я вже уявляла, як шукаю нову роботу. Однак наважилася запитати, чи можу я з релігійних переконань мати вихідний у суботу. На мій превеликий подив, Джек позитивно вирішила моє питання. Я і повірити не могла, що все може бути так легко, коли покладаєш надію на Бога і залишаєшся вірною Йому.

Така сама ситуація склалася, коли я шукала ще одну додаткову роботу. Там у мене не було проблем із суботою, але однієї п'ятниці мій менеджер

попросив, щоб я залишилася до закриття ресторану і допомогла їм. Я розуміла, що в залі дуже багато відвідувачів, а для мене це можливість заробити кошти, але я вирішила бути вірною Богові, тому відмовилася. Згодом менеджер запитав, чому я так вчинила, і я розповіла йому про мою віру в Бога. Господь мене рясно благословив заробітком у цьому ресторані.

Бог бачить твоє серце. Коли ти ставиш Його на перше місце у своєму житті, дозволяєш Йому йти попереду тебе, то що б не трапилося на твоєму життєвому шляху, Він завжди допоможе і не покине. Довірся Йому – і ти ніколи не пошкодуєш!

**Анна
Приходько**

Бог восполняет наши нужды

**«Бог мой да восполнит
всякую нужду вашу,
по богатству Своему в
славе, Христом Иисусом»**

(Флп. 4:19).

Нам, христианам, очень нравится это обетование. В нем Бог обещает восполнить все наши нужды. Однако есть большая разница между нуждой и желанием. Целая пропасть – между потребностью и прихотью. Помните: Бог обещал восполнить именно вашу нужду, ваши потребности. И Он обязательно исполнит Свое слово!

Петр работал маляром и верно возвращал десятину, чтобы поддержать Божье дело. Однако зимой люди редко прибегают к услугам маляра, и в одну из таких зим Петр остался без работы. Он и его супруга усердно молились, но работы все равно не было. В ту же зиму в их котле, который обогревал дом, закончилось горючее, и они остались без отопления. На улице было очень холодно и отопление, без сомнения, было «нуждой». Поэтому они обратились к обетованию, изложенному в этом тексте. Потом супруги насобирали немного денег, которых хватило на восемь литров солянки для котла.

Еще один день они провели в тепле. Потом Петр снял два больших бака для горючего, висевшие на стене дома, и слил с самого дна еще десять литров топлива. Потом он залил топливо в котел и стал просить Бога о помощи. Этого горючего должно было хватить еще на один день. Однако котел работал два дня, потом три, четыре, пять, шесть дней! А потом Петр открыл бумажник и в одном из кармашков обнаружил купюру, которую он когда-то положил туда и совершенно о ней забыл. На эти деньги он купил еще немного солянки, а также бензина для их машины, чтобы поехать на богослужение в субботу. Когда супруги вернулись из церкви, огонь в котле затрепетал и погас. Но уже в понедельник Петр нашел работу и кризис миновал.

Бог часто допускает в нашей жизни разные испытания для того, чтобы мы не забывали: именно Он, а не мы, восполняет наши нужды. Мы служим удивительному Богу!

РАЗУМНЫЙ ДОЛГ

В 2001 году я поступила в Донецкий горно-экономический техникум на специальность бухгалтера. Форму обучения выбрала заочную и сразу пошла работать. Времена были нелегкие, зарплату часто не выплачивали по три, а иногда и по шесть месяцев. Чтобы оплатить один семестр учебы, мне нужно было работать полгода.

Училась я хорошо, мне нравились предметы. Наступила последняя сессия. Я была к ней готова, допуск у меня был, оставалась только одна небольшая проблема. На работе снова задерживали зарплату, а к началу сессии нужно было оплатить учебу. Я пошла в деканат и попросила подождать несколько недель с оплатой за семестр. Но меня даже не захотели слушать. Ответ был один: «Ищите деньги!» Одолжить в то время было не у кого, всем было очень трудно. Меня вызвали к ректору техникума. Я молилась и

надеялась на чудо. Когда я пришла к ректору, тот спросил, почему не оплачен семестр. Сказав, что на работе снова задерживают зарплату, я замолчала и ждала, что будет дальше. Ректор спросил меня, о какой сумме идет речь. Услышав мой ответ, он достал из кармана пиджака необходимую сумму и сказал: «Вернете, когда получите зарплату». Это было просто невероятно. Бог совершил для меня чудо! Ректор одолжил мне денег на учебу. Слава Богу за Его великую любовь! Господь готов сотворить чудо для каждого, кто верит в Него и надеется на Него.

«Боязнь пред людьми ставит сеть; а надеющийся на Господа будет безопасен» (Прит. 29:25).

**Татьяна
Ануфриева,
г. Доброполье
Донецкой обл.**

Он знает вас лучше, чем вы знаете себя

* * *

Однажды в Новой Зеландии я познакомился с Верой, девочкой лет восьми. В результате несчастного случая она потеряла несколько зубов, и стоматолог вставил вместо них тонкую пластинку. На следующий день, когда Вера играла на пляже с другими детьми, большая волна сбила ее с ног. Поднявшись, девочка обнаружила, что ее пластинка пропала. Вера искала ее везде. Ей помогали друзья, но им также не удавалось найти пластинку. Когда родители упрекнули Веру в небрежности, она ответила: «Не беспокойтесь. Я попросила Господа помочь мне найти ее, и Он мне поможет». Родители и друзья не очень верили в то, что пластинка найдется, но Вера продолжала молиться. После отлива на берег пришло много ребят, чтобы помочь ей в поисках. Они истоптали весь песок, и теперь отыскать пластинку стало почти невозможно.

Родители Веры решили, что пора идти домой обедать. Через два часа, когда они вернулись на берег, начался прилив. Казалось, что пластинку уже не найти. Только Вера верила. Она без устали искала ее, то входя в воду, то выходя из нее, и при этом молилась: «Пожалуйста, Господи, верни мне эту маленькую пластинку».

Вдруг накатилась огромная волна, которая сбила ее с ног. Когда волна разбилась о песок, Вера увидела хрупкую беленькую пластинку, выброшенную на берег. Бросившись к родителям, она радостно закричала: «Посмотрите! Бог вернул ее! Я знала, что Он вернет ее мне, и Он так и сделал!»

Для этой маленькой девочки Бог был реален и близок, и таким Он остается для нее до сих пор.

* * *

Дина жила на ферме на юге Австралии. Ее родители разводили овец. Однажды им сообщили тревожную весть: к их дому быстро приближался огонь, горела трава. Отец девочки стал поливать дом водой, отправив десятилетнюю Дину с двумя собаками собрать овец в загон, что означало провести их через узкие

Вскоре после начала Второй мировой войны один мальчик и одна девочка из Девоншира, что в Англии, стали в молитве просить у Господа послать им бананы. Они давно не ели бананов, потому что ввоз этих фруктов в страну теперь был запрещен. Дети не понимали этого и были уверены, что Бог сможет послать им бананы. Напрасно мама объясняла им, почему они не должны просить этого в молитве. Дети продолжали молиться.

Однажды дети получили банан. Только один. Он прибыл, упакованный в коробку из-под обуви. Это был гостинец от друга их семьи. Тот привез в Англию несколько бананов в своем личном багаже. Вначале дети обрадовались: Бог ответил на их молитву! Но их радость быстро сменилась огорчением. Когда мама спросила у детей, в чем причина их разочарования, они сказали: «Мы просили по одному банану каждому из нас, но Господь послал нам только один!»

Когда мама очищала кожуру с банана, она воскликнула: «Посмотрите, дети! Здесь два банана. Это бананы-близнецы. Господь послал каждому из вас по банану!»

Эти дети никогда не забудут такой необычный ответ на их молитву. Они выросли с Богом, всегда думая о Нем как о своем близком Друге. Сегодня тот мальчик – проповедник Евангелия, а девочка замужем за служителем церкви.

ворота. Но овцы отказывались повиноваться, несмотря на то, что собаки яростно лаяли на них.

Тем временем огонь подбирался все ближе и ближе к дому, охватывая деревья, кусты, траву и все, что встречалось ему на пути. Еще несколько минут, и овцы погибнут. Дина опустилась на колени и заплакала: «Господи, заведи овец в загон!». Когда она открыла глаза, овцы уже шли к воротам. Овца, причинявшая больше всего беспокойства, первая кротко пошла в ворота. За ней последовали остальные. Теперь овцы были в безопасности. Дина всегда верила, что Бог отвечает на ее молитвы.

«Если пребудете во Мне и слова Мои в вас пребудут, то, чего ни пожелаете, просите, и будет вам»

(Иоан. 15:7).

* * *

Женя со своей семьей проводила каникулы во Флориде. Их палатки стояли на берегу реки. Однажды Женя убирала после завтрака бумажные салфетки и тарелки. Вместо того, чтобы сжечь их, она выбросила их в реку. Когда последняя бумажная салфетка поплыла по реке, Женя в ужасе закричала, ведь ее часы тоже уплыли.

Крик Жени привлек внимание всей семьи. Все выбежали на берег, но ничего уже нельзя было сделать.

«Часы пропали, – сказала ее мама. Никто не сможет их здесь найти. Река слишком глубока». «Давайте попытаемся, – плакала Женя. – Я просила Господа помочь мне найти их, и я уверена, что Он поможет. Разве мы не можем взять лодку?»

Они взяли лодку и поплыли вниз по течению. Женя внимательно вглядывалась в воду и молилась. Так они проплыли километр или больше и уже готовы были отказаться от поисков, как вдруг Женя заметила одну из бумажных салфеток, выброшенных ею. Салфетка зацепилась за ветку упавшего дерева. Когда они проплывали мимо, Женя закричала: «Смотрите, мои часы! Они на салфетке!»

Один случай из тысячи? Подобно многим другим детям, Женя тесно общалась с Господом. Он знал, как помочь ей.

Уже более сорока лет я собираю истории о детских молитвах и о том, как Бог отвечал на них. Господь желает, чтобы вы беседовали с Ним, как это делали в детстве. Неважно, что произошло с течением времени. Для Него нет ничего более приятного, как вновь слышать ваш голос.

Не на каждую молитву приходит ответ, и на это есть причины. Доверяйте Богу и верьте, что Он ответит на вашу молитву в нужное время и так, как надо. Не так, как вы думаете, а так, как вам действительно нужно. Он знает вас лучше, чем вы знаете себя.

Продолжайте молиться, продолжайте говорить с Богом.

Артур Максвелл

Мы друг на друга все влияем

Мы друг на друга все влияем,
Влиянье это не отнять.
Все то, что в жизни совершаем,
Другие повторяют опять.

Мы все влияем на кого-то.
Нам от людских не скрыться глаз.
Вся наша жизнь, слова, работа
Кого-то создают сейчас.

Чудесно, если то влияние
Покажет людям верный путь
И взял пример для подражания,
Пойдет за Богом кто-нибудь.

А если нет? То это страшно...
Ведь за тобой давно следят.
Возможно, ты встречал однажды
Внимательный ребенка взгляд.

Когда кричал ты, спорил, злился,
Всех обвинял, а он смотрел
И неосознанно учился,
Хотя таким быть не хотел...

Влиянье наше тем сильнее,
Чем больше люди верят нам,
Чем выше мы для них, мудрее,
Тем глубже в сердце будет шрам.

От наших маленьких ошибок,
От опрометчивых шагов,
От всех неискренних улыбок,
От грубых и от лживых слов.

Не только за себя в ответе,
Но и за тех, кто так следит,
Кто все запомнит и заметит,
А после это повторит,

Имея в сердце оправданье:
«Раз можно брату, то и мне...»
Нам не изгладить то влияние,
Пока живем здесь на земле.

Чтоб мы в Христа преобразались,
А все, кто с нами на пути,
Ногой о нас не спотыкались,
Но продолжали вверх идти.

Светлана Терещина

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

ЗИГРІВАЙТЕ СЕРЦЕ ІНШИХ

Один єврей, власник відомої пекарні в Німеччині, розповів, завдяки чому залишився живим під час голокосту. «Коли я був підлітком, нацисти відвезли мене, як і багатьох інших людей, потягом до Аушвіца. Уночі в потязі був страшний холод. Протягом багатьох днів ми нічого не їли та не мали можливості зігрітися. Постійно йшов сніг. Холодний вітер обморожував обличчя щомиті. Кров замерзала у венах. Поруч зі мною сидів літній чоловік. Він увесь тремтів і мав жахливий вигляд. Я міцно обійняв його, щоб зігріти і віддати трохи тепла. Розтирав йому руки, ноги, обличчя. Я благав його залишитися живим. Таким чином

я цілу ніч зігрівав цього чоловіка. Я сам був втомленим і замерзав, але не переставав зігрівати його».

Нарешті настав ранок. Я озирнувся, щоб подивитися на інших людей. Навколо були замерзлі тіла. Я почув тільки тишу смерті. Морозна ніч убила всіх. Вижили лише цей літній чоловік і я. Він вижив тому, що я не давав йому замерзнути, а я вижив, тому що зігрівав його».

Коли ти зігріваєш серце інших, тоді й сам зігрієшся. Якщо ти підтримуєш, зміцнюєш і надихаєш ближніх, тоді й сам отримуєш підтримку, зміцнення та натхнення у своєму житті.

Какая у вас репутация?

«Я слышал о тебе, что дух Божий
в тебе и свет и разум, и высокая
мудрость найдена в тебе»

(Дан. 5:14).

Наша репутация зависит того, что о нас думают и говорят другие люди. У Даниила была замечательная репутация. Валтасар слышал о том, что Даниил мудр, что Дух Господень с ним и что Сам Бог дает ему понимание сокровенных снов.

Сегодня люди так же говорят об адвентистах седьмого дня. Какой репутацией пользуется наша Церковь в обществе? О нас говорят, что мы ведем здоровый образ жизни и в среднем живем дольше, чем другие. По данным научных исследований, причинами этого являются полное воздержание от алкоголя и табака, вегетарианство, регулярный еженедельный отдых по субботам и сильная вера в Бога.

Игорь и его семья переехали жить за город в частный дом. В соседнем доме жил Тарас. Спустя некоторое время другой сосед спросил у Тараса:

– Вы знаете что-нибудь о семье, которая поселилась по соседству с нами?

– Конечно, – ответил тот, – я хорошо их знаю. Они ходят в ту же церковь, что и я.

– Отлично! Значит, они тоже адвентисты седьмого дня? – спросил с улыбкой сосед. – Это хорошо. Мне не придется закрывать на ночь курятник.

Некий пастор рассказал об автобусной компании, которая испытывала серьезные проблемы с сотрудниками: кондукторы на маршрутах воровали часть денег, выреченных за проезд. На совещании один из совладельцев компании сказал: «Я знаю, что нам нужно сделать. Необходимо пригласить на работу адвентистов седьмого дня, и у нас больше не будет проблем с воровством. Но придется сделать выходным субботу, – эти люди скорее согласятся потерять работу, чем работать по субботам».

**А что люди говорят о вас?
Какая у вас репутация?**

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Сміль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72